

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ŽUPANIJA ZAPADNOHERCEGOVAČKA
ŽUPANIJSKI SUD ŠIROKI BRIJEG**

Broj: 63 0 K 038614 25 Kž 2

Široki Brijeg, 02.02.2026. godine

Županijski sud Široki Brijeg u vijeću sastavljenom od predsjednice suda i sutkinje dr. sc. Katice Artuković kao predsjednice vijeća te sudaca Gordane Pažin i Franje Ravlije kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Cvitanović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog D.Š., zastupanog po branitelju Jerki Čiliću, odvjetniku iz Ljubuškog, zbog kaznenog djela Pronevjera u službi iz članka 384 stavak 2 u vezi sa stavkom 1 Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine¹ (u daljnjem tekstu: KZ FBiH), po optužnici Županijskog tužiteljstva Županije Zapadnohercegovačke, Široki Brijeg broj: T08 0 broj: T08 0 KTPO 0005588 19 od 30.12.2019. godine, koja je potvrđena 13.01.2020. godine a izmijenjena 23.02.2023. godine i 31.10.2024. godine, odlučujući o žalbi Županijskog tužiteljstva Županije Zapadnohercegovačke, Široki Brijeg, izjavljenoj protiv Presude Općinskog suda u Ljubuškom broj: 63 0 K 038614 24 K 2² od 14.11.2024. godine³, na sjednici vijeća od 02.02.2026. godine, čiji je javni dio održan u prisutnosti zamjenika glavne županijske tužiteljice, tužitelja Mladena Hrstića, donio je

P R E S U D U

Žalba Županijskog tužiteljstva Županije Zapadnohercegovačke, Široki Brijeg **SE ODBIJA** a Presuda Općinskog suda u Ljubuškom, broj: 63 0 K 038614 24 K 2 od 14.11.2024. godine **SE POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Ljubuškom (u daljnjem tekstu: prvostupanjski sud) broj: 63 0 K 038614 24 K 2 od 14.11.2024. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda), optuženi D.Š. (u daljnjem tekstu: optuženi), oslobođen je od optužbe da je počinio kazneno djelo Pronevjera u službi iz članka 384 stavak 2 u vezi sa stavkom 1 KZ FBiH, pozivom na odredbu članka 299 stavak 1 točka c) Zakona o kaznenom postupku Federacije Bosne i Hercegovine⁴ (u daljnjem tekstu: ZKP FBiH), uz obrazloženje da tužiteljstvo nije dokazalo da je počinio kazneno djelo za koje se optužuje, dok je temeljem odredbe članka 203 stavak 1

¹ Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 36/03, 37/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16, 75/17, 31/23 i 58/25.

² Rješenje o ispravci, Općinski sud u Ljubuškom broj: 63 0 K 038614 20 K od 06.12.2024. godine (pogrešno napisan broj predmeta u zaglavlju tog Rješenja).

³ Rješenje o ispravci, Općinski sud u Ljubuškom broj: 63 0 K 24 K 2 od 03.02.2025. godine (ponovno pogrešno napisan broj predmeta u zaglavlju tog Rješenja).

⁴ Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj: 35/03, 37/03, 56/03, 78/04, 28/05, 55/06, 27/07, 53/07, 9/09, 12/10, 8/13, 59/14 i 74/20.

ZKP FBiH, odlučeno da se optuženi oslobađa naknade troškova kaznenog postupka te da isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv prvostupanjske presude, žalbu je izjavilo Županijsko tužiteljstvo Županije Zapadnohercegovačke, Široki Brijeg (u daljnjem tekstu: tužiteljstvo) zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o imovinskopравnom zahtjevu, uz prijedlog da se žalba uvaži, prvostupanjska presuda ukine te odredi održavanje glavne rasprave pred drugostupanjskim sudom, da se u ponovnom suđenju otklone sve povrede nastale u prvostupanjskom postupku, nakon čega će po mišljenju optužbe uslijediti pravilna odluka, kod kojih navoda je postupajući tužitelj ostao i na javnom dijelu sjednice vijeća.

U Odgovoru na žalbu, od bitnog se predlaže da se žalba odbije kao neutemeljena a prvostupanjska presuda potvrdi u cijelosti, cijeneći da je ista u svemu pravilna i zakonita uz napomenu da se vjerodostojnost GPS podataka utvrđuje isključivo vještačenjem GPS uređaja a nikako saslušanjem svjedoka te da je prvostupanjski sud dao jasno obrazloženje i doveo u vezu sve dokaze zasebno i jedne u vezi sa drugima.

Žalba nije utemeljena.

Detaljnije stavove tužiteljstva i obrane iznesene u žalbi i odgovoru na žalbu, sud će iznijeti prilikom ocjene svakog žalbenog navoda, međutim, obzirom da je intencija članka 6 Europske konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama⁵ (između ostalog) da se ispituju samo oni izloženi argumenti koje sud smatra relevantnima a ne svi argumenti koji su izloženi, to je ovaj sud uzeo u obzir sve argumente iz žalbe i odgovora na žalbu a razloge iznosio u odnosu na one argumente i činjenice koji su relevantni i od značaja za odluku u konkretnoj kaznenoj stvari⁶.

Dakle, u smislu članka 321 ZKP FBiH ovaj sud je ispitao prvostupanjsku presudu u granicama žalbenih navoda ali i po službenoj dužnosti (u dijelu da li je na štetu optuženog povrijeđen Kazneni zakon), pa je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalbom se najprije ukazuje da su učinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 312 stavak 2 ZKP FBiH u vezi sa člankom 15 ZKP FBiH, jer je odbijeno saslušanje D. V. (u daljnjem tekstu: svjedok V.), kao odgovorne osobe u gospodarskom društvu JP HT d.d. Mostar (u daljnjem tekstu: oštećeni) na okolnosti pribavljanja GPS podataka za vozilo i inkriminirani period za koji se tereti optuženi, čime je onemogućeno tužiteljstvu da razjasni pitanje pribavljanja, skidanja i dostavljanja predmetnih podataka i okolnosti temeljem kojih bi se nedvojbeno potvrdila vjerodostojnost pribavljenih GPS podataka vozila, iako ista nijednim konkretnim dokazom nije niti osporena, nakon čega je izveden pogrešan zaključak da se radi o „manipuliranim, izmijenjenim ili izbrisanim ili oštećenim podacima“ te da izlistani i tako dostavljeni GPS podaci od strane oštećenog nisu vjerodostojni, iako za takve zaključke nema nikakvog konkretnog ni objektivnog dokaza, koja okolnost je bila od značajnog utjecaja na zakonito i pravilno donošenje prvostupanjske presude.

⁵ Objavljena u Službenom glasniku Bosne i Hercegovine broj: 6/99.

⁶ Isto i Europska komisija za ljudska prava, Odluka o dopustivosti broj: ... od 09.12.1986. godine i presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 09 0 K 001427 Kž 11 od 22.04.2010. godine.

Ovi žalbeni navodi nisu utemeljeni.

Naime, kako to pravilno obrazlaže prvostupajski sud na str. 11 (1. pasus), imajući u vidu da su GPS podaci elektronski dokaz koji je u takvoj formi trebalo dostaviti na vještačenje, nedostatke (u pogledu autentičnosti i vjerodostojnosti) ni u kom slučaju nije bilo moguće konvalidirati ponovnim saslušanjem svjedoka V. a upravo je to bio prijedlog tužiteljstva, tj. saslušanje na okolnosti autentičnosti i vjerodostojnosti GPS podataka⁷.

Nadalje, žalbom se navodi da je za prvostupajski sud sporan slijed posjedovanja i čuvanja GPS podataka u značajnom periodu između smrti vještaka Stjepana Đorde (u daljnjem tekstu: vještak Đorda) i potvrđivanja optužnice, iako se postupajući tužitelj jasno i više puta očitovao da su ti GPS podaci dobrovoljno predani, tj. dostavljeni izlistani i potpisani od strane ovlaštene osobe oštećenog, nakon čega su se nalazili u tužiteljskom spisu a potom kod vještaka Đorde, da bi nakon podizanja optužnice, ponovno iz stana vještaka Đorde vraćeni u tužiteljski spis a potom u ponovljenom postupku predani prvostupajskom sudu, iz čega je jasan slijed posjedovanja i čuvanja ovih dokaza, dok sama vjerodostojnost istih ničim nije dovedena u pitanje.

Ni ovi žalbeni navodi nisu utemeljeni.

Naime, na str. 10 (4. pasus) prvostupajske presude, uzgred se navodi da je vjerodostojnost tiskanih GPS podataka narušena i činjenicom iznesenom od strane tužitelja, da su u istrazi bili dostavljeni vještaku Đordi i pribavljeni tek nakon potvrđivanja optužnice, kada su došli do saznanja gdje se nalaze, čime i po mišljenju ovog suda ostaje sporan slijed posjedovanja i čuvanja ovih dokaza i to u značajnom vremenskom periodu između smrti vještaka Đorde i potvrđivanja optužnice, u kojem periodu je moralo biti provedeno i novo vještačenje.

Pored navedenog, prednja okolnost je samo dodatni a nikako glavni argument u pogledu zaključka prvostupajskog suda o neprihvatljivosti tiskanih GPS podataka kao dokaza u kaznenom postupku, tj. glavni argument je (s čime i suglasan i ovaj sud) da su GPS podaci morali biti dostavljeni u elektronskom obliku i tako vještačeni, što očigledno nije učinjeno u konkretnom slučaju, uz napomenu da tužiteljstvo nije sudu ponudilo dokaze o „lancu posjedovanja“ tiskanih GPS podataka, što je trebalo učiniti obzirom da ih je obrana u cijelosti osporavala.

Žalbom se također ističe da okolnost, da se izračun štete utvrđen od strane oštećenog u postupku interne revizije, razlikuje od utvrđenog iznosa imovinske koristi koju je utvrdio ovlašteni sudski vještak, ne može predstavljati opravdanu sumnju u točnost tiskanih GPS podataka jer je vještak stručnim metodama i izračunima i cijeneći sve dokaze iz spisa (kako je to i vidljivo u njegovom pismenom nalazu), utvrdio točan iznos protupravno pribavljene imovinske koristi u ukupnoj količini prisvojenog goriva, odnosno protuvrijednost u novcu, pa ako je ta činjenica uistinu bila sporna, to je još jedan razlog zbog kojeg je prvostupajski sud morao prihvatiti prijedlog optužbe za dodatnim saslušanjem svjedoka V., koji je kao direktor oštećenog imao sva relevantna saznanja kako o navedenom događaju koji se optuženom stavlja na teret, tako i o načinu pribavljanja, skidanja i dostavljanja prvostupajskom sudu spornih GPS podataka, te je ovakvim postupanjem, prvostupajski sud počinio bitne povrede odredaba

⁷ Zapisnik o glavnoj raspravi pred prvostupajskim sudom od 11.06.2024. godine, str. 6.

kaznenog postupka iz članka 312 stavak 2 ZKP FBiH, koje su imale izravnog utjecaja na zakonito donošenje prvostupanjske presude.

Ovi žalbeni navodi također nisu utemeljeni.

Naime, na str. 10 (posljednji pasus) i 11. (1. pasus) prvostupanjske presude, pravilno je prvostupanjski sud konstatirao kao dodatni/potkrjepljujući argument, da je sporna vjerodostojnost pribavljenih i čuvanih dokaza – tiskanih GPS podataka, na što (između ostalog) ukazuje i činjenica da je vještak prometne struke Sanel Tiro (u daljnjem tekstu: vještak Tiro) u dopuni svog nalaza i mišljenja utvrdio veću količinu imovinske koristi koju je ostvario optuženi (48.721,59 KM) od imovinske koristi (odnosno štete po oštećenog) utvrđene od strane samog oštećenog u postupku interne revizije kako se to navodi u Odluci o otkazu ugovora o radu JP HT d.d. Mostar od 08.12.2016. godine, prema kojoj je optuženi oštetio društvo u iznosu od 40.608,76 KM, pa se opravdano sumnja da li tiskani GPS podaci sadrže svako kretanje službenog vozila koje je predmet postupka, odnosno, nije jasno da li je kompletna i pouzdana dokumentacija koja je vještačena u predmetnom postupku, pa obzirom na sve navedeno, pravilno prvostupanjski sud smatra da pribavljanje elektronskog dokaza na način kako je to učinjeno u predmetnom postupku, ne može predstavljati zakonit i vjerodostojan dokaz, poglavito, jer se radi o ključnom dokazu za utvrđivanje protupravne imovinske koristi i utvrđivanja kaznene odgovornosti i krivnje optuženog.

S tim u vezi, pravilno prvostupanjski sud zaključuje, imajući u vidu da se radilo o elektronskom dokazu koji je u takvoj formi trebalo dostaviti na vještačenje, nedostatke ni u kom slučaju nije bilo moguće konvalidirati paušalnim tvrdnjama vještaka Tire na glavnoj raspravi od 31.10.2024. godine, da je viđao sličnu tiskanu GPS dokumentaciju, da je dokumentacija koju je ranije viđao sadržavala i oznaku uređaja broj i marku, što kod predmetnog dokaza nije slučaj, da je vještak zaključak o vjerodostojnosti dokumentacije temeljio isključivo na činjenici da je dokumentacija ovjerena od vlasnika vozila, što ni za ovaj sud nije sporno da je oštećeni dostavio dokumentaciju ali navedena ovjera, osim činjenice da se time potvrđuju podaci navedeni na pojedinoj stranici, ne isključuje mogućnost da su GPS uređajem zabilježeni i drugi podaci koji bi doveli do isključenja kaznene odgovornosti optuženog, iz kojih razloga je prvostupanjski sud pravilno odlučio da se ponovnim saslušanjem svjedoka V. ne može konvalidirati nedostatke elektronskog dokaza, te je pravilno odbio prijedlog tužiteljstva da se u pogledu dokazivanja njihove vjerodostojnosti, provede njegovo ponovno saslušanje.

Pored navedenog, prednja okolnost je samo dodatni a nikako glavni argument u pogledu zaključka prvostupanjskog suda o neprihvatljivosti tiskanih GPS podataka kao dokaza u kaznenom postupku, tj. glavni argument je (s čime i suglasan i ovaj sud) da su GPS podaci morali biti dostavljeni u elektronskom obliku i tako vještačeni, što očigledno nije učinjeno u konkretnom slučaju, uz napomenu da je teret dokazivanja na tužiteljstvu a ne sudu, pa su neutemeljeni i žalbeni navodi da je prvostupanjski sud trebao izvoditi dokaze potrebne za dokazivanje kaznene odgovornosti i krivnje optuženog, tj. u smislu članka 254 stavak 2 ZKP FBiH tj. svestranog raspravljanja predmeta, naložiti pribavljanje ovih podataka od oštećenog u elektronskoj formi, obzirom da se ti podaci u elektronskoj formi nepromijenjeni nalaze u sustavu oštećenog te ih je uvijek moguće izlistati iz sustava, kao što je to i bio slučaj u konkretnoj situaciji, kako bi se onda ti elektronski podaci usporedili sa izlistanim podacima koji su dostavljeni tužiteljstvu, što je prvostupanjski sud propustio učiniti.

Neutemeljeni su i žalbeni navodi da podnošenje takvog prijedloga (pribavljanje GPS podataka u elektronskom obliku) prvostupanjski sud nije omogućio tužiteljstvu, jer je prihvatio da se kao zakonit dokaz u sudski spis ulože izlistani GPS podaci oštećenog, da se na osnovu istih provede dodatno vještačenje, a potom je po okončanom glavnom pretresu, iste dokaze praktički proglasio nevjerodostojnim te ih odbio cijeniti.

Naime, obzirom da je obrana u cijelosti osporavala izlistane GPS podatke, jedino logično je bilo da je tužiteljstvo odmah po isticanju tog prigovora, zatražilo dostavljanje GPS podataka u elektronskom obliku koje je takve trebalo vještačiti, što nije napravljeno u konkretnom slučaju.

Također, neutemeljeni su i žalbeni navodi da je prvostupanjski sud odbio cijeniti dodatni nalaz i mišljenje vještaka Tire, obzirom da je njegov nalaz sačinjen dodatno na temelju i ovih podataka, iako je prvostupanjskom sudu ukidnim rješenjem Županijskog suda Široki Brijeg ukazano da je dužan u ponovljenom postupku pružiti mogućnost da vještak dopuni svoj nalaz i mišljenje, čime je po mišljenju žalbe također počinjena bitna povreda iz članka 312 stavak 2 ZKP FBiH.

Naime, na str. 12 prvostupanjske presude, jasno je obrazloženo da, imajući u vidu da je dopuna nalaza i mišljenja vještaka Tire od 02.09.2024. godine, u cijelosti temeljena na tiskanim GPS podacima koji nisu zakonit i vjerodostojan dokaz, proizlazi da je i dopuna nalaza i mišljenja koja se temelji na takvom dokazu nezakonita i na istoj se ne može temeljiti sudska odluka, pa je prvostupanjski sud pravilno odlučio da neće obrazlagati i cijeniti stručni dio dopune nalaza i mišljenja, uz napomenu ovog suda je riječ o „plodu otrovne voćke“ u smislu članka 11 stavak 3 ZKP FBiH.

Nadalje, žalbom se ukazuje da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredbi kaznenog postupka iz članka 312 stavak 1 točka k) ZKP FBiH jer nije na zakonit način cijenio sve izvedene dokaze u smislu odredbe članka 296 stavak 2 ZKP FBiH u vezi sa člankom 305 stavak 7 ZKP FBiH, shodno kojim odredbama je dužan savjesno ocijeniti svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izvesti zaključak je li neka činjenica dokazana, da se prvostupanjski sud na potpuno proizvoljan i nezakonit način upušta u ocjenu stručnosti i pouzdanosti vještaka Tire i njegovog nalaz i mišljenja, navodeći da način na koji je kao stručna osoba sačinio predmetni nalaz i mišljenje „ne predstavlja stručnu metodu izračuna“, ne obrazlažući iz kojeg konkretno razloga smatra da to nije stručna metoda izračuna, te koja bi to bila „stručna metoda izračuna“ i tko bi je trebao sačiniti ako ne vještak ove struke, dok u daljem dijelu obrazloženja na posljednjoj stranici navodi da za utvrđenje relevantnih činjenica (a što se odnosi na izračun pređene kilometraže, utočenog goriva i stvarno potrošenog goriva, te razlike protupravno pribavljene imovinske korist u ukupnoj količini prisvojenog goriva odnosno protuvrijednosti u novcu) „sudu su bila potrebna stručna znanja kojima sud ne raspolaže“, pa je uistinu nejasno kako prvostupanjski sud bez posebno provedenog dodatnog vještačenja iz iste oblasti, od strane eventualno drugog vještaka, može utvrditi da je nalaz i mišljenje vještaka Tire nestručan, kada sam tvrdi da nema potrebna stručna znanja za procjenu i utvrđivanje svih relevantnih okolnosti u ovom predmetu, tj. da bi prvostupanjski sud uopće mogao dati ovakvu ocjenu vjerodostojnosti nalaza i mišljenja vještaka Sanela Tire, morao je provesti drugo vještačenje, te ukoliko bi izračun tog drugog vještaka značajno odstupao od izračuna vještaka Tire, tek tada bi mogao izvesti zaključak da je izračun vještaka Tire nevjerodostojan i netočan, pa je jasno da prvostupanjska presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama te je uslijed navedenog počinjena bitna povreda odredbi kaznenog postupka iz članka 312 stavak 1 točka k) ZKP FBiH.

S tim u vezi, žalbom se ukazuje da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno u smislu članka 314 ZKP FBiH, obzirom da je prvostupanjski sud, zbog učinjenih bitnih povreda postupka, konkretno onemogućavanja optužbi da izvodi dodatne dokaze na okolnosti vjerodostojnosti pribavljanja dokaza, propuštanja da cijeni sve dokaze pojedinačno i u njihovoj ukupnosti te iste dovodi u međusobnu vezu, te nepotpunom i nepravilnom ocjenom iskaza saslušanih svjedoka i vještaka izvodi pogrešan zaključak da ne postoji dovoljno dokaza da je optuženi počinio predmetno kazneno djelo, radi čega je činjenično stanje ostalo nepotpuno i nepravilno utvrđeno.

Ni ovi žalbeni navodi nisu utemeljeni.

Naime, prvostupanjski sud je dao doista detaljno obrazloženje u vezi Nalaza i mišljenja te iskaza vještaka Tire, navodeći da nije postupio po nalogu Tužiteljstva za vještačenje iz istrage jer nije utvrdio ukupnu prijeđenu kilometražu od strane optuženog, da kilometraža u predmetnom postupku predstavlja ključnu odrednicu za izračun količine pronevjerenih stvari od strane optuženog, da je točnu kilometražu bilo moguće utvrditi na dva načina, prvi je nesporno putem uređaja za GPS lokacije kretanja vozila, za uređaj koji su svjedoci V., D. V. M., M. E. i J. Š. suglasno izjavili da ga je predmetno vozilo imalo ugrađenog i da je od strane oštećenog u tijeku interne kontrole, utvrđena nesporna kilometraža kretanja utvrđena putem računalnih sustava, koji su precizno bilježili kilometražu, te na temelju tako utvrđene kilometraže za isto razdoblje utvrđena je visina šteta za iznos od 40.602,76 KM, da je drugi način na koji je bilo moguće utvrditi prijeđenu kilometražu, putem Radnih naloga za razdoblje od 01.01.2014. godine do 30.09.2016. godine, iz kojih je vidljiv datum, vrijeme i mjesto izvršenja naloga, pa se međusobnim povezivanjem lokacija na kojima su nalozi izvršeni, moglo doći do stručne i jasne analize kretanja optuženog za svaki radni dan, da je vještak Tiro u nalazu i mišljenju zbrojio količinu ukupno natočenog goriva po otpremnicama i u tom dijelu nalaz i mišljenje vještaka nije sporan, ali ostaje sporan iznos razlike između natočenog i potrošenog goriva, da se vještak Tiro u nalazu i mišljenju bavi izvođenjem zaključaka o „održivosti“ evidentirane kilometraže u putnim nalogima i natočenog goriva, procjenjujući moguću dnevnu udaljenost koristeći se uopćenom odrednicom „loko-vožnja: Ljubuški, Studenci, Radišići, Mostarska vrata, Vitina, Klobuk“, u vezi čega ostaje nepoznanica o udaljenosti koju je vještak koristio između navedenih lokacija, niti je jasno na temelju čega vještak izvodi zaključak o održivosti (npr. dnevna kilometraža od 38,6 km za prosinac 2015. godine „upitna“, dok je za veljaču 2016. godine kod dnevne kilometraže od 41,2 km „održiva“), da nije obuhvatio sve krajnje točke na kojima je optuženi obavljao zadatke, budući da iz dokaza Radni nalozi za razdoblje od 01.01.2014. godine do 30.09.2016. godine, proizlazi da je optuženi radne zadatke obavljao na lokacijama (Cerno, Bijača, Crveni Grm) što bi uvećalo pretpostavljenu dnevno prijeđenu kilometražu, da pored toga, na temelju navedenog dokaza Radni nalozi za razdoblje od 01.01.2014. godine do 30.09.2016. godine, vještak Tiro je mogao utvrditi broj obavljenih zadataka u svakom mjesecu, pa pravino prvostupanjski sud vezanje održivosti isključivo za broj radnih dana smatra paušalnim, da u konačnici pitanje „održivosti“ nije ni imalo utjecaja na zaključke o postojanju više utočenog goriva, nego je to bilo potrebno optuženom za obavljanje radnih zadataka, jer vještak Tiro za svaki mjesec razliku utvrđuje prostim oduzimanjem količine utočenog goriva prema otpremnicama i količine goriva evidentirano na putnom nalogu, shodno čemu razlika utvrđena na ovakav način predstavlja arbitran i paušalan zaključak, koji nije sačinjen u skladu sa stručnim znanjem, te ga pravilno prvostupanjski sud ne prihvća, da pored toga i sam vještak Tiro priznaje da podaci u putnim nalogima nisu uredno vođeni, dok svjedoci koji su radili na blagajni društva Kerametal izjavljuju da evidencija goriva u Putni nalog nije popunjavana svaki put nego kada bi ga kupac donio, da propust optuženog da u nekom mjesecu evidentira točenje goriva u Putnom nalogu

može otvoriti pitanje kršenja radne obveze koju je moglo i trebalo utvrditi oštećeni ili eventualno prekršajne odgovornosti a arbitrarni podaci ne mogu predstavljati ključnu činjenicu za dokazivanje kaznene odgovornosti, pa kako nalaz i mišljenje vještaka Tire ima nedostatke koji dovode u pitanje stručnost i objektivnost nalaza i kad je oštećeni utvrdio manji iznos štete nego je to utvrdio vještak tužiteljstva, i po mišljenju ovog suda postoji opravdana sumnja u točnost izračuna postojanja imovinske koristi od strane vještaka Tire, jer ostaje mogućnost da se u svakom mjesecu radilo o većoj prijedenoj kilometraži, odnosno opravdano natočenom gorivu za obavljanje radnih zadataka i da optuženi u tom mjesecu nije ostvario imovinsku korist, slijedom čega pravilno postupaju prvostupanjski sud kada ovakav dokaz ne prihvaća kao stručan i na njemu ne temelji svoju odluku.

Konačno, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su, uslijed kompleksnosti materijalne dokumentacije i činjeničnog opisa u kojem se ostvarenje protupravne imovinske koristi utvrđuje za svaki mjesec odvojeno, bila potrebna stručna znanja kojima prvostupanjski sud ne raspolaže, dakle, činjenice su morale biti utvrđene po vještaku prometne struke, što u predmetnom postupku nije učinjeno na valjan način, naročito kada se optuženom stavlja kvalificirani oblik kaznenog djela Pronevjera u službi i kada visina ostvarene protupravne imovinske koristi predstavlja činjenice iz kojih se utvrđuje jačina povrede zaštićenog dobra a radi se o djelu za koje je kazneno pravna sankcija predviđena u većem rasponu.

Dakle, iz prethodno izloženog, jasno je da je prvostupanjski cijenio vještvo i iskaz vještaka Tire ali mu nije poklonio vjeru iz navedenih razloga, uslijed čega temeljem ostalih dokaza, nije mogao donijeti drugačiju meritornu odluku, jer nije raspolagao potrebnim stručnim znanjem, iz kojih razloga se i žalbeni navodi o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, također ukazuju neutemeljenima u cijelosti.

Konačno, neutemeljeni su i žalbeni navodi da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članka 212 stavak 1 i 3 ZKP FBiH, jer nije uopće donio nikakvu odluku o postavljenom imovinskopravnom zahtjevu oštećenog, iako je sukladno odredbi članka 212 stavak 1 ZKP FBiH, izričito propisano da o imovinskopravnom zahtjevu odlučuje sud, dok je odredbom članka 212 stavak 4 ZKP FBiH, propisano da ukoliko sud donosi presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe, da se oštećeni sa imovinskopravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak, što je propustio učiniti.

Naime, u pretposljednem pasusu obrazloženja prvostupanjske presude, pravilno je prvostupanjski sud obrazložio da, budući oštećeni uopće nije postavio imovinsko pravni zahtjev, o istom onda nije ni odlučivao.

Na temelju izloženog, ovaj sud je pozivom na odredbu članka 328 ZKP FBiH, donio odluku kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČARKA

Sladana Cvitanović

PREDSJEDNICA VIJEĆA

dr. sc. Katica Artuković